

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XVI. Morbis annisque gravis in patriam revertitur, nondum tamen laborum satur, fati jam diu præsciis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

veluti sideratus hæsit, tandem verò resur-
 ptis animis supplex Paulo factus vehemen-
 ter obstitit: non esse, aiebat, eò usque abij-
 ciendam purpuram, ut à tam vili capite
 dehonestetur. Pateretur Sanctissimus Pater
 se procul honoribus, eo, quem manu ferebat
 pileolo utpote sibi, qui pœnitentiã profite-
 retur, apertissimo, contentum vitam exigere.
 Neque antè destitit, quàm Pontifex præcla-
 rà viri virtute plurimum delectatus, præ-
 bus acquiesceret, ne premeret afflictum, &
 gravis illi esset, cui vel purpuræ metus tam
 molestus erat, ut ruborem expresserit.

CAPUT XVI.

*Morbis annisque gravis in patriam
 revertitur, nondum tamen labo-
 rum satur, fati jam diu præ-
 sciss.*

*Amortuis
 mori discit.* Crescebant interea cum annis morbi-
 nunquam intermissa virium contentio
 jam dudum fatiscente corpusculo
 gorem omnem exhauserat; perstabat tamen
 in acie Bernardus, ut non nisi stantem me-
 aggredi posset. Quam ne timeret invaden-

rem, occupavit ipse prior provocando; quique alios vivere docuit, à mortuis etiam mori didicit. Tamen enim inter excellas virtutis exercitationes ætatem exigendo id unum agebat, ut ad omnes sanctimonie leges vitam componeret, atque ita ad beatæ mortis aleam strenuè se compararet: id tamen præcipuè confecit perpetuâ mortis memoriâ, optimâ nimirum sapientiæ mortuumque magistrâ. Eam ob rem mortuale *Mortuale* cranium jam diu ad caput lectuli affixum *cranium ad lectum se-* tenere solebat. Subijt tamen animo cura, *net.* ne fortè spoliū esset, & quondam domicilium animæ ad inferos damnatæ. Itaque certus, Deo inimicum caput in suo conclavi non tolerare, supplicavit vivorum mortuorumque Regi, palàm sibi faceret, quo loco spiritus, illius olim cranij hospes *Damnate* *hominis* esset. Concuteret illud, si æternis crema- *esse intelli-* retur ignibus. Cùm ecce tibi, funesto ca- *git celesti* put tremore succutitur. Itaque Pater de *indicio &* cælo doctus, infelices damnari hominis exu- *abiicit.* vias procùl à se abjecit, fregitque. Aliam porrò ejusdem loco calvariam meliori sorte adeptus in cubiculo statuit, & huic quadratum imposuit, quo utebatur, pileum, *Aliud sub-* rogat & tum se velut in speculo contemplari, cum *multum* demortuo prolixè loqui, præsentia con- *contempla-* temnere, futura prospicere, æternos annos *tur.*

H

me

medirari, & hisce colloquijs ad summum virtutis apicem semet urgere in motu habuit.

Vbiq; mortem sibi representat. Non verò intra domesticos tantum periculis morietes mortem ab oculos sibi posuit; sed ubi ubi esset, quidquid rerum ageret, frequenter ipse secum volutabat animo, & celebrabat sermone. Fortè fessus & sudore madidus à concione, quam incitato spiritu ad Dominicanas Virgines habuit, rogabatur, ut conscenso curru se domum portari patretur; at ille novo ardore alteram exorsus ad horrationem, de morte, iudicio, inferis, caelo prolixè dixit, has scilicet esse quatuor rotas, illius, quo vehebatur religiosæ vitæ currus, Timore Dei aurigante,

§. II.

Ex mortis spectatione aeterna vita concipit desideria. Dum verò ipse sibi tam triste mortis spectaculum identidem contemplandū proposuit, interea ad amœnissimam cælestium vitæ gaudia, & claram Dei visionem ipse spectaculum enim verò Angelicum ardentissimis suspirabat desiderijs: quæ quia melius ex illius calamo, quàm meo fluunt, epistolam Bernardi ad Ioannem Mariam Colanigum quindecim ante mortem annis exactam tam hîc inserere placuit: quæ sic habet.

O que

O quam vellem, inquit, Domine mi, hoc etiam momento extricatus sordidis mundi nexibus a volare: quibus jam diu ad fastidium constringor. Ut dicam, quod res est, nihil hucusque promovi, procū absūm à meta. Saltem gratia dulcissimi mei IESU irem, ubi culpas præteritæ ætatis eluerem. Non omne quod splendet, aurum est. Cæterum, o quam pulchra est illa cælestis regio! Gloriosa dicta sunt de te civitas Dei: Et gloria quidem est, videre, amare perfectissimè illud summum, ineffabile, infinitum pelagus bonitatis: illum amabilissimum Deum, illum dulcissimum, clementissimum nostrum, nostrum, nostrum bonum IESUM: qui in dura, sed amata Cruce, tam indigna passus pro miserando peccatore & omnis beneficii indigno, ut & animam innocentissimam violenta clavorum impressione inter injurias, opprobria, tormenta exhalaverit, gemens & clamans, atque, ut magnus ait Apostolus, pro sua reverentia exauditus. Vellem nunquam dicendi finem facere, de tam excelso sanctoq; loquendi argumento, meo scilicet vestroque Redemptore, pulchro & charo IESU.

Non mirum est, tam insolito me scribendi modo usum; qui enim supra consuetum eget, etiam minimè consueto rogat more: qui peregrinum aliquid corde sentit, peregrinum

quid etiam ore loquitur. Crede mihi, Crede, inquam, mihi, Domine mi, Ioannes Maria, valde magna urget me necessitas Dei mei aspiciendi. O munde! o quam turpiter nos fallis, & abscondis tam grandia, tam pulchra, tam tranquilla, tam multa ac mira, (ut nequam efferre) tam multa ac mira, nescio quae illa, illa, inquam, quae sunt in empyreo DEI mei palatio. Et quando te videbo Deus meus? quando tibi loquar? quando totus in grati di infinitae bonitatis tuae mari, & abyfso in mensa submergar? quando tu mihi Deus meus aliter, quam nunc ministerio rerum creaturarum, sacrorum voluminum verbis, vel dulcissimo solatij alicujus susurro, loquere? Et quando, & quando mihi inexhaustas tuae divinitatis opes dabis spectandas? quando mihi dires. Veni, tandem veni, ut post tot tamque feras jactationes quiete fruaris aeterna.

Ignosce mihi Domine Ioannes, Maria, quod dum ad te scribo, mei tuique immemor mihi tibi scribo. Causam ignoro: culpam fateor, deliqui &c. Cataniae 25. Augusti. An. 1995.

Dominationis Tuae

Devotissimus servus in dulci ministro IESU.

Bernardus Colnagus patris per & miser homulus.

§. III.

Ita ille. Quia ergo desideria dilata quodidians crescebant incrementis, ne nihil di-
 vinæ dulcedinis velut primoribus labris
 deliberaret, non infrequenter cælestibus re-
 creabatur ostentis, quæ pleraque alium in-
 locum reijcimus; duo tamen hîc comme-
 morare necessum est, illustria nimirum bea-
 tæ mortis prælagia. Cùm enim Drépani
 ad aram Magnæ Virginis preces funderet,
 arcanam ex Parthenio simulacro vocem
 hausit, quæ annum, diem, horamque mortis,
 & triumphalis in cælum ingressûs claris
 verbis denunciabat, animûmque cælesti
 gaudio cumulabat. Pòst sub annum 1601.
 Panormi concubiâ nocte precanti Petrus,
 Apostolorum Princeps, cum Agatha & Ur-
 sula beatis Virginibus adspectabilem se
 præbuit, simulque ut felici nuncio anhelan-
 tem ad æterna mentem mirificè demulce-
 ret, haud dubia fide reculit, supremo Numi-
 ni decretum esse, decimo abhinc anno i-
 psium, Catanæ morientem, ad laborum præ-
 mia evocare; interea tamen divinæ gratiæ
 donis sic communire, ne gloriâ perenni
 excidat. Non potuit hîc se cohibere Ber-
 nardus, quin Cælitûm delicijs ebrius, & vel-
 ut extra se positus amico præcæteris fide-
 li rem omnem enunciaret: divino scilicet

*Annum,
diem, locū-
que mortis
à B. V. deo
cetur.*

*Denuò cer-
tior fit, à
SS. Petro,
Ursula, A-
gatha.*

impulſu, ut tantæ felicitatis gratulatores
teſtēsque non deeſſent, quam dein clam
palamque ſæpe pluribus aperuit.

§. IV.

*Aperit a-
mico felicē
& calo nun-
tium.*

*In dubium
vocat
prædictio.*

Inambulabat fortè Bernardus per Col-
legij Panormitani hortum, & inſolitâ cir-
cumfuſus lætitiâ orationi dabat operam.
Cùm ſupervenit vir ex æquo nobilis, do-
ctus & pius: quid eſt, inquit, hoc novi, Pa-
ter: cur ſuprà quàm ſoleas jucundior mihi
hodie videris? cui Bernardus. Scio cui lo-
quar, ſecretorum ſcilicet tenaci, qui me vi-
vo non effunder in aliorum aures, quod fi-
do pectori ego nunc committo. Ampla
mihi profectò gaudiorum ſeges eſt. Siqui-
dem tres è cælitibus chariſſimi, Petrus, U-
ſula, Agatha, nocte, quæ effluxit, proximi
coràm ſpectabiles adſtitere, & triplici me
nuncio Dei juffu planiſſimè beârunt. nem-
pe decennium adhuc vitæ ſuperesse, diem
ultimum Catanæ clauſurum, ac denique
Dei gratia confirmatum eſſe. Tum ho-
ſpes. Cave mi Pater, ne te ipſum fallas
ne intrumeſcas; ne falſo ſchemate ludaris
At ille. Nihil mihi, quæ Dei eſt gratia, ve-
dubij vel periculi eſt, quia hîc nihil meum
ſed quidquid eſt, Dei munus eſt. At ecce
admiranda æternæ providentiæ conſilia
Panormo, ubi hæc contigerant, Romanam
ac

accerfitus est Bernardus, ibique multis annis commoratus, propè propiùs vaticinio fidem ademerat. Apperbat enim jam propè decimus à prædictione annus, & Bernardus nec Româ unquam discessurus, nec Siciliam visurus ferebatur. Itaque amicus ille se deceprum ratus (is fuit Cataldus Fimia) ad dubitare cœperat, Patri, cui Romano nomen, Panormi apertè conquestus ~~ita~~: decennio jam ferè exacto Bernardum nuspiam comparare: Scilicet opinione suâ falsum esse, neque DEUM omnia Prophetis, nisi quæ mortalibus scitu necessaria ipse manifesta *Sed immo ritò,* veller, aperire. Nondum effatus erat, cùm litteras accipit, Bernardum Catanæ vicinum. Obstupuit igitur, & ocyùs in viam se dedit, ut amicum complexus morienti assisteret.

§. V.

Ita Bernardus peropportunè sextum supra sexagesimum ingressus annum ex Italia redijt in Siciliam, Româ ac Neapoli Catanam; nimirum ut subductis bene calculis eo ipso adesset tempore, quo ex vaticinio decem abhinc annis edito, sibi que biennio antè divinitus iterum confirmato, mortalis corporis exutus sarcinâ ad immortalem gloriam liber evolare, aliud suum vaticinium hoc pacto confirmaturus. Cùm e-

Stat vaticinio fides,

Catana Româ venit.

H 4

nim

nim Panormi ad populum pro concione
 diceret, non paucis ante mortem annis u
 auditoribus suprema veluti Patris optimi ver
 ba aliùs in animos adigeret, disertis edixi
 verbis, *Discedam, ô chara mihi Civitas, nun
 quam ad te rediturus: vate ergo ô Panormum
 valete Auditores, quia faciem meam amplius
 non videbitis.* Neque secus evenit quamvis P
 Iordanus Cascinus Societatis IESV Panormi
 tanæ Præpositus anno 1611. ab admodum R
 P. Claudio Aquaviva Generali obtinuerit, ut
 P. Bernardus Româ redux in Siciliam Pa
 normi per quadragesimam verba ad concio
 nem faceret, stetit tamen prædictioni fides
 Bernardo, ubi vix in Siciliam appulsus est, lo
 premâ ægritudine occupato, & paullò post
 ut mox dicemus, ex humanis sublato: ita ut
 neque ipse Panormum viderit, neque visus in
 Panormitaniis, quando Messanam appulsus
 vix biduo ibi hæsit, ut in Patriam festinare
 non tam paralyti, quâ cum jam diu multu
 rumque luctabatur, levamen quæsiturus
 quàm ex divina voluntate ibi daturus Con
 ditori Spiritum, ubi hauserat,

§. VI.

Exceptus est Caranæ à Nobilitate hæ
 aliter, ac hominem cælestem sanctumque d
 cer. Verùm quòd aërem videlicet ficcum
 & subtilem affectæ valetudini sentiret in
 mi

micum, ideoque in dies peius haberet, ipse
caelum cogitabat, quò invitabatur.

Et verò etiam scivit, se jam non procùl
esse. Uni ergo sororum, quam præ cæteris *Sorori ita
dicat, se
breui mo-
riturum.*
amore prosequabatur, vitæ finem sibi immi-
nere lætus edixit. Bonum fero nuncium,
inquit, soror optima; Evangelia mihi debes;
non lacrimas & suspiria; sed risum & gau-
dia. nisi fortè gemitus fletumque extorque-
at heberudo ingrati animi, quâ divinam in
me beneficentiam tam parcè agnovi, frigi-
deque colui. In foribus adest mors, & sanè
peroprata in cælestem patriam profectio.
Si amas fratrem, gratularis sexagenario ca-
privo seram quidem, diu tamen suspiratam
libertatem. Breui erit, cùm me in æde
nostra frigidum & exanguem spectabis, ac
osculo extincti dexteræ impresso, bene ut
tibi precer, inter cæteros rogabis: quare ut
tunc cælestibus te donis supremum Numen
augeat, ego nunc in antecessum supplex oro.
Hæc affatus & ne cui mortalium enunciaret,
obnixè obtestatus, sororem, quæ in fratre
varem multoties experta fuerat, mœrore la-
crimisque mersam reliquit.

§. VII.

Alios quoque complures suæ felicita-
tis fecit conscios: in quibus fuit Thomas
Aimundus, cui osculum in fronte impressit,

*Alios quoque
sua mortis
conscios fa-
cit, & bre-
vi secutus
eos docet.*

H 5

fi-

simulque migrationem indixit; fore scilicet brevi, ut in paradiso rursus conveniant, Et verò is octavo post Patrem die ex hac vita migravit.

Octavius Ramondetta Catanensis, vir erat clarissimus. Hic domicilium Panormi fixerat, negotiorum causâ; sed peracto Ducis, quem ea in Urbe gesserat, magistratum Catanam reversus, & gravi invalerudine correptus, cum à medicis pro deposito haberetur, intra triduum ex illorum sententiâ vitâ exturbandus, id unum vehementius doluit, procul domo, & à suis charis filiis avulso moriendum sibi esse. Neque moerorem posuit, donec P. Bernardus officij causâ ad ipsum invisens, nuncium bonum solatiūque attulit. Is enim Octaviū bono iussit animo esse, convaliturum ex hac aegritudine, & Panormum maximâ suorum voluptate reversurum. Sciret autem non longas fore inducias; paucis mensibus, quæ jam repulsa esset, longè infestiorum ac certam mortem redituram. Ita in cælo decreverunt esse, ut Octavius quindecim non amplius dierum intervallo ante Bernardum à vitâ evocetur. *Ambos enim nos, inquit, quam primum oportet manifestari ante tribunal DEI Iudicis. ita Deus omnium Dominus jubet.* Excepit hanc vaticinantis Bernardi

voce[m] soror Octavij, quæ lectulo ægrotantis adstabat, atque eam identidem animo occursantem fratre jam confanato eliminare non potuit. Non multò post evenit, ut Bernardus eo, quo infra memorabimus, modo ad supremam vitæ horam properare totâ urbe lugeretur: itaque Octavij soror jam vaticinij certa ubi audivit Bernardi luctam, Octavium suum Panormi vitâ functum sine hæsitacione credidit, & deplorare cepit: neque opinione falsa est; nam mox allatus de fratris obitu nuncius quindecim planè diebus ante Bernardi excessum, vaticinationem explevit.

§. VIII.

Interjectis diebus non multis ex medicorum sententia, & Majorum imperio necesse habuit Bernardus in oppidum (cui à via Grandi nomen) tres Catana leucas distantum se conferre, ubi modico thermarum usu contra paralytin aliquantisper obfirmatus, properè in patriam concessit, ut per eursuales dies pro concione extremum diceret, quo tempore ingenti spiritûs ardore, nec minore audientium fructu sic declamavit, ut liquidò constaret, quemadmodum naturæ ductu motus in fine est velocior; sic etiam gratiæ cælestis pondere, quæ ad vitæ finem sunt, concitatiùs rapi, potentiùs-

*Per Ieiunij
Verni dies
dicit ad po-
pulum.*

*Neque his
contentus
pergit post
Pascha.*

*Valedicit
& ultimā
concionem
fore denun-
ciat.*

usque in metam ferri. Defunctus hisce ve-
ni jejunij laboribus, qui recentes in vege-
quantumvis corpore vires atterunt, si no-
etiam sternunt, nihil ipse sibi indulgendum
nihil exhausto corpusculo dandum quieti
existimans, proximis à Servatoris anastasi-
diebus ad concionem dicere perseveravit,
ac secundā quidem Dominicā in sacra Di-
vi Francisci de Paulā æde concionatus va-
le supremum Senatui dixit, & penultimam
illam è suggesto sibi dictionem fuisse, u-
nāmq̃ue tantū in Templo Societatis de
bono Pastore habendam superesse, aperte
pronunciavit. Quare solutā concione hæ-
sit hic velut aculeus in omnium pectoribus
altū defixus, subiitque timor jacturæ tam
pretiosi hominis subeundæ: neque fuit re-
perire, qui non secum decerneret, supre-
ma Patris verba & cygneas voces constitu-
tā die sedulò curiosēque excipere. Unde
nondum albescente cælo ad dictam diem
ingens pro valvis templi & Collegij porta
præstolabatur hominum multitudo.

CAPUT XVII.

*Ultimū decumbit, & innocentis-
simam vitam beatā morte
claudit.*